

ERLING UELAND

OVERRETTSSAKFØRER

MEDLEM AV
DEN NORSKE SAKFØRERFORENING

TELEFONER:

KONTORET 20 805
PRIVAT 22 805

STAVANGER DEN 28.mai 1948.
KIRKEST. 16

R E K.,

Herr Arvid Holt-Seeland,

Tollbugt. 11,

Os l.o.

Jeg tilbakesender herved de med Deres brev av 25 ds. mottatte dokumenter. Jeg har med interesse lest gjennom papirene og vil si at De har gjort et godt arbeide.

Der er bare et brev i korrespondansen som har særlig interesse etter min mening. Det er brevet fra Røde Kors til Dem av 20.4.1948. Den øvrige korrespondansen fastslår bare at Røde Kors har dårlig samvittighet og vil ikke kompromittere seg selv og domstolene ved å gi klart uttrykk for det de nå forstår er riktig.

I brevet av 20/4-1948 står det i pkt. 1 at sanitetspersonell ikke kan straffes for pleie av syke og sårede for en fiendtlig stat. Men hva er det da Røde Kors søstre blir straffet for? For eksempel Thelma Rosseland? Jeg vedlegger utskrift av hennes dom. Det kunne være en tanke om De oversendte den til Røde Kors og spurte om institusjonen ville gjøre noen ting for å hindre at denne dom blir fullbyrdet. Hun har i disse dager fått innkallelse til soning.

Den innrømmelse som der ligger i første setning i pkt. 1 er helt avgjørende for løsningen av den sak vi kjemper for.

De Røde Kors søstre som har gjort seg skyldig i noe annet, f.eks. vært medlemmer av N.S., får straff for sitt medlemskap, men de skal ikke straffes for dette som Røde Kors erklærer for fullt lovlig. Og vi må spørre: Hvorfor ikke Røde Kors skrevet den slags før?

Det sies i pkt. 2 at sanitetspersonell skal få anledning til å fremkomme med det som tjener til Deres forsvar. Men ville det ikke være rimelig om Røde Kors hadde hjulpet dem med dette. Det sies videre at dersom de kan godtgjøre at

rikk i tjenesten fordi de ikke hadde mulighet for å pleie syke i sitt hjemland, så skal de gå fri. Men hva er dette for tale? Hva har dette spørsmål med saken å gjøre all den s tund det i pkt. 1 er sagt fra at fiendtlige personer straff-fritt kan pleies. Vi-dere sies det at de på annen måte må bevise sin uskyldighet. Det er ikke godt å vite hva det siktes til, men jeg antar at anførselen henger sammen med det som kommer lenger nede om at deres motiver må være rene. Anførselen er også her helt i strid med de gjeldende norske strafferettsregler. Aksepterer vi først at handlingen er straff-fri etter den internasjonale rett, så må vi også akseptere at motivene er uten betydning. Det er derfor helt uvesentlig om vedkommende har gått inn i tyske Røde Kors bare fordi hun ønsker å ofre seg for barmhjertighetsarbeide eller om hun også ved siden av dette hadde den tanke at hun også derved skulle hjelpe tyskerne.

I det hele gjelder det for Dem å provosere Røde Kors til å anføre klart hvilke momenter det er som etter korsets mening må til for å gjøre denne straff-frie handling straffbar.

De spør om min mening vedr. den videre fremgangsmåte.

Jeg frykter for at Røde Kors har rodd seg for langt ut og at de av prestisjehensyn må motsette seg yderligere innrømmelser. Korset bør dog tilskrives med et brev hvori De anfører de momenter jeg her har nevnt, men kanskje i noe mer avslepet og pyntelig form.

Ved siden av dette synes jeg, hvis De har økonomisk evne til det, at saken bør forelegges en folkerettsekspert fra et nøytralt land, helst Sveits. Kanskje også en mann som professor Schefe kunne være villig til å uttale seg.

Når De på denne måte hadde fått samlet inn mest mulig av tungtveiende opplysninger bør saken tas opp i pressen.

Jeg frykter for at gagnet ved dette arbeide ikke vil bli så overmåte stort. Urettferdigheten ved landssvikoppgjøret i sin helhet er så stor at selvom myndighetene blir overbevist om at De har gjort feil på dette punkt, så vil det ikke bli gjort noe for å rette på det, fordi det er for meget som i tilfelle måtte rettes på. Men det ville allikevel være en stor ting om det offentlig kunne slås fast at de søstre det gjelder har fått en urettferdig behandling.

Lykke til med arbeide.

Arbödigt
Hilary Nelson